

Forbudet skal kunne udstedes, og til hvilket Parti vi end høre her i Salen, hvad enten vi stille os saa eller saa til hinanden i de forskjellige Sager, om Et maa vi dog være enige, at vi skulle følge vore Love. Naar nu vor Lov udtrykkelig bestemmer, at Sygdommen skal være kommen til Udbrud i det fremmede Land, for at Forbudet skal kunne udstedes, da skyldes der et Bevis for, at dette er Tilfældet, for at Loven skal kunne komme til Anvendelse. Den høitærede Minister lægger ingen Vægt paa, at den svenske Regjering har erklæret, at der ikke er Lungesyge i Sverig. Naa, det faar jo være den høitærede Ministers egen Sag, skjøndt jeg tror, at Alverden er enig om, at den svenske Administration ikke i noget Punkt staar tilbage for den danske. Et vigtigt Moment i denne Henseende er det dog vistnok, at England, der, som den høitærede Minister jo selv sagde, er meget nøieregnende med Hensyn til Lungesyge, har tilladt, at Sverig fremdeles beholder den samme begunstigede Stilling med Hensyn til Indførsel af Kvæg som den, Ministeren roser sig af, at vi have. Sverig har ganske den samme begunstigede Stilling, som tidligere Portugal med Hensyn til Indførsel af Kvæg, og den engelske Regjering har ikke betaget Svenskerne denne Ret, uagtet den danske Regjering har søgt at stemple Sverig som et smittet Land. Det er dog et stærkt Bevis for, at England har idetmindste ligesaa stor Tillid til den svenske Regjering som til den danske. Paa den ene Side staa altsaa nogle Tilfælde af formentlig ondattet Lungesyge, der er udbrudt her, men ikke i Sverig, ikke, som Loven fordrer, i det fremmede Land, men her i Landet; paa den anden Side staar den Kjendsgjerning, at den svenske Regjering selv først har erklæret, at der ingen Lungesyge er i Sverig, og at den engelske Regjering har fæstet Lid dertil. Saaledes ligger efter min Mening det konstitutionelle Forhold for, som vi skulle undersøge; men jeg skal erkende, at denne Sag ikke egner sig til at afgøres i en Debat som denne. Hvor er det muligt at føre en Debat med den høitærede Minister, som det ene Dieblit siger, at Sygdommen er overordentlig smitsom, og den engang kom fra Amerika til England, og der udbredte sig med rivende Fart, medens han med Hensyn til et andet Land siger, at Sygdommen kan skjule sig længe og undertiden endog slet ikke komme frem for Dagen; som fremdeles siges, at de døde Kreaturer ikke smitte, medens dog Alverden veed, at endog Suder og Klove kunne medføre Smitte! Under saadanne Forhold er det vanskeligt at debattere en saadan Sag med den høitærede Minister, og jeg tror derfor ikke, at Thinget vil kunne komme til nogen rigtig grundig Overveielse i denne Sag, med-

mindre der nedsettes et Udvalg til at tage Sagen under Overveielse og eventuelt gjøre Indstilling til Thinget derom. Et saadant Forslag vil sikkert blive indbragt.

Indenrigsministeren (SkeeL): Naar det ærede Medlem tillader sig at sige, at den danske Regjering har søgt at stemple den svenske Regjering som ikke afgivende en paalidelig Erklæring eller Noget i den Retning, vil jeg derimod nedlægge den allerbestemteste Indsigelse, endog saa mod, at der tilnærmelsesvis er fremkommet en saadan Udtalelse fra den danske Regjering. Det er i høieste Grad utilstedeligt og urigtigt at lægge Ministeren saadanne Dyd i Munden samtidig med, at jeg har sagt, at jeg ikke har den aller ringeste Tvivl om, at hvad den svenske Regjering har gjort i den Henseende, har været i fuldt Måne og med den bedste Hensigt. Jeg har kun søgt at vise, at dens Erklæring ikke kan være afgørende ligeoverfor vore Veterinærens Erklæring om de Erfaringer, de have gjort i modsat Retning. Naar dernæst det ærede Medlem søgte at svække Betydningen af mine Udtalelser ved at sige, at en Minister, som det ene Dieblit sagde Et, det andet et Andet, kan man ikke tro paa, og paastod, at jeg det ene Dieblit sagde, at Sygdommen ikke smittede, og det næste, at den var overordentlig smitsom, da er det en ren Misforstaaelse af, hvad jeg har sagt, nemlig at Sygdommen kan optræde som overoverdenlig smitsom, men at den ogsaa under andre Forhold, der ikke ere gunstige for dens Udbredelse, kan være meget smigende og forløbe saaledes, at det ikke er muligt at faae fat paa den, medens den dog viser sig smitsom, naar den kommer ind paa et nyt Terræn, hvor den træffer gunstige Forhold. Jeg anførte to Exemple herpaa, det ene var fra Sverig, hvor Sygdommen ikke har viist sig meget smitsom, idet den var tilstede der i 1848 i et halvt à tre Fjerdingaar uden at man opdagede den, og jeg antog, at den kunde have været der ogsaa til andre Læder. Men paa den anden Side anførte jeg et Exempel fra England, hvor Sygdommen engang var bleven indført fra Amerika, og hvor Forholdene maa være gunstige for den, idet den da udbredte sig med rivende Fart. Det er der ingen Modsigning i, og det er ikke rigtigt, at den ærede Taler vil gjøre Ministeren mistænkt for snart at sige det One, snart det Andet, naar han ikke kan paavise, at han har gjort det. — „Alverden veed, at de døde Kreaturer smitte!“ Ja, hvis det ærede Medlem var Alverden, vidste Alverden det, men jeg vil sige det ærede Medlem, at de seneste Meddelelser fra England, og det fra Autoriteter, som dog i den Henseende turde staa noget over det ærede Medlem, nemlig fra Eng-